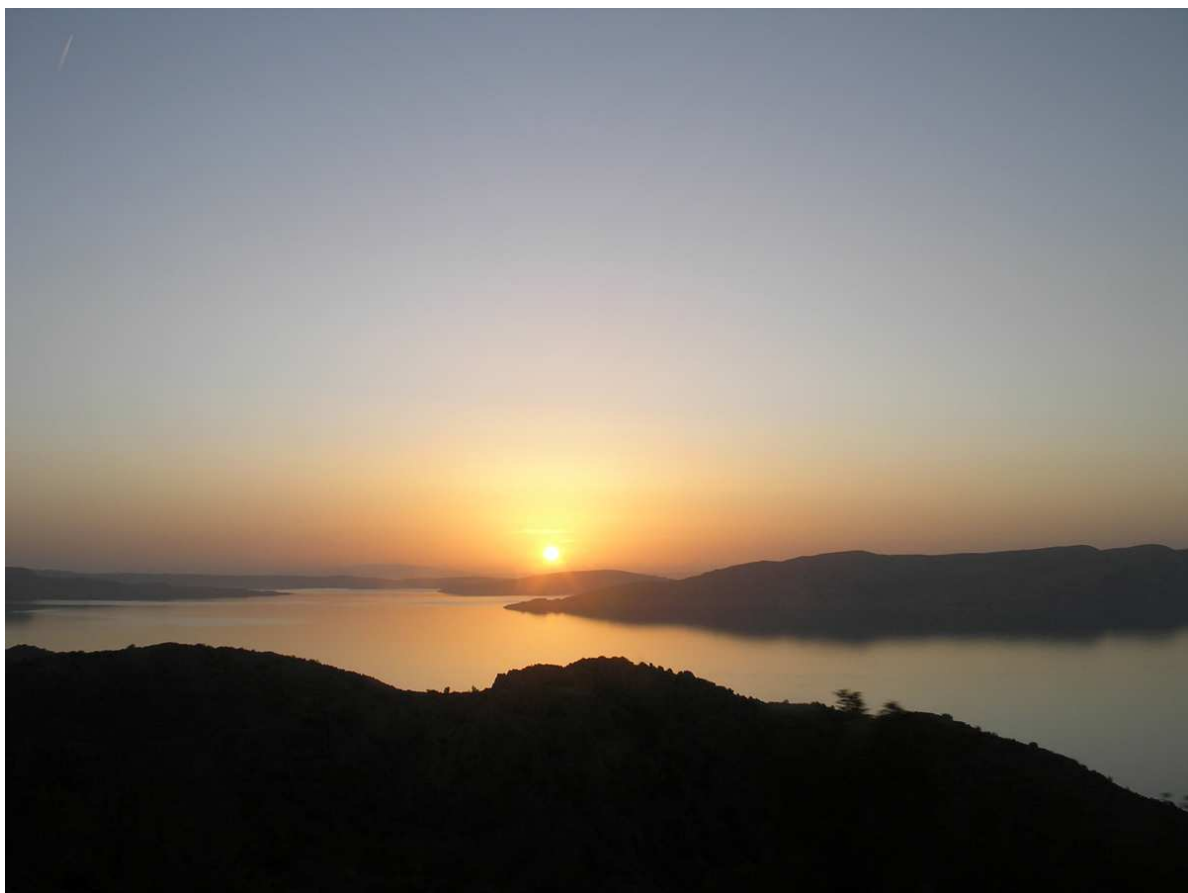

Novaci na Sjevernom Velebitu i u svetištu Majke Božje od Krasna

U srijedu, 9. studenog 2011., nakon klasičnog početka dana (jutarnje pohvale, razmatranje, misa) krenuli smo na izlet i hodočašće u Krasno. Ovaj dan je bio određen za izlet zajednice te smo ga željeli što bolje iskoristiti. Nakon brzog doručka, oko 9:15 počela je raspodjela po autima. Naime, zbog veličine zajednice moralo se ići autom i kombijem. U autu su bili br. Damjan Marija, br. Vatroslav, br. Marko Petar i br. Mario Ivan i vozač o. Petar, a u kombiju br. Milan Benedikt, br. Mario, br. Tiho, br. Ante, br. Marko, br. Joško te vozač br. Miro. Plan je bio stići do Krasnog, pohoditi svetište Majke Božje od Krasna a potom pronaći pogodnu lokaciju za roštiljanje ako nas vrijeme bude poslužilo pošto se prema budnom praćenju o. Petra, preko interneta, vrijeme u tom području Lijepe Naše mjenjalo, kiša pa sunce. Napunivši vozila svim potrebnim rekvizitima zaputili smo se put Krasnog.

Vrijeme je na Krku bilo odlično, sunce je izašlo i penjalo se lagano po nebu, na nebu par oblaka i sve je upućivalo da će biti krasan dan. Prošavši Krčki most, uvjerali smo se da je Bog stvorio zbilja divne krasote, počevši od mora, preko otoka do neba. Putujući dalje cestom, moglo se uživati uz divan krajolik, negdje pust a negdje bogat vegetacijom sjevernog Jadrana. Na benzinskoj crpki u Senju pokušali smo kupiti svježi kruh za našu „ekspediciju“, ali nažalost nismo uspjeli. No, stajanje smo iskoristili za pogled na Nehaj, srednjevijekovnu utvrdu iz 16. stoljeća, simbol grada Senja, koja je služila za obranu grada od napada turaka. U Svetom Jurju ponovno smo se nakratko zaustavili da uhvatimo zraka zbog krivudave ceste. Tu su neka braća u plićaku otkrili zvjezdaču i začudili se njezinoj zelenoj boji kao i tome što se nalazila u tako plitkome te su je izvadili i nakon što su se uvjerali da je itekako živa vratili je u njezin mir i krenuli dalje.

Uskoro smo započeli uspon na Velebit. Kako li je samo to divna planina, kroz koju je čovjek izdubio cestu kao što Božja milost buši crno srce naše. Nakon sat i nešto stigli smo u

Krasno. Pošto kruh nije bio kupljen na benzinskoj, kupljen je u lokalnoj trgovini u Krasnom. Stigavši u svetište Majke Božje od Krasna bili smo zadivljeni predivnim krajolikom. Naime, pogled na dolinu bio je jednostavno neopisiv. Poput nekog prizora neba, dolina je prirodno podjeljena na dva dijela, prvi u kojem se nalazi Krasno, te drugi dio koji se dalje nastavlja na Liku. Razdjelinica su dva brežuljka s par stijena na vrhuncima. Područje Like je cijelo bilo pod oblacima, koji su se, tjerani laganim povjetarcem, poput onog koji je Ilija osjetio, kretali preko ona dva brežuljka u drugi dio doline. Prešavši brežuljke, lagano su se stapali sa zrakom i iščezavali praveći vrlo zanimljive oblike. Prizor koji ostavlja bez daha. Jedan od mnogih dokaza da Umjetnik zna što radi, te da su Njegova djela iznad svake zamisli.

Nakon što smo oči „napasli“ na divnom Božjem djelu, spustili smo se do svetišta, te obavili pobožnost križnog puta. Bila je dilema dali ćemo prvo moliti križni put, ili će paralelno, dvojica peći roštilj a ostali moliti. Zaključili smo da je ipak molitva na prvom mjestu. Mirno i sabrano izmolili smo križni put koji smo završili molitvom „Anđeo Gospodnji“ i prigodnom marijanskom pjesmom u crkvi i svetištu Majke Božje.

Potom je slijedilo paljenje vatre za roštilj te nestrpljivo iščekivanje ručka. Dok su se br. Miro i br. Marko Marinović brinuli oko pripreme objeda, ostala braća su se rekreirala. Jedni su igrali frizbija, drugi pak *Uno*. Za to vrijeme, ozbiljno shvativši moguću prijetnju od strane medvjeda, br. Marko Petar odlučio je napraviti adekvatno „oružje“ kojim bi se mogla zaštititi hrana od eventualnog napada gladnih medvjeda. Poznat po svojim vještinama preživljavanja u divljini, ubrzo je pronašao jednu granu, odsjekao ju nožem te je oblikovao prema vlastitim zamislama. Na nju je nasadio nož te tako napravio koplje. To koplje je veoma privlačilo pažnju braće, te su čak neki i pozirali uz njega. Ubrzo je i roštilj bio gotov te su svi radosno prionuli na posao. Hrana je bila tako dobra da se nije čula ni jedna jedina riječ za vrijeme ručka. Izgleda da su braća počela kontemplaciju širiti i na objede. Sve na veću slavu Božju!

Po završetku ručka, ubrzo smo krenuli put Senja gdje smo se na kratko zaustavili razgledavši grad i neke njegove znamenitosti: Gotičku gradsku vijećnicu iz 14. stoljeća, župni dvor i katedralu pored koje smo napravili par fotografija. Nakon kraće šetnje gradskim uličicama nastavili smo put prema Krku. Putem smo izmolili večernju i krunicu. Sve u svemu

bio je to jedan divan dan koji nam je podario Gospodin. Hvala Mu i slava! I kao što smo pretpostavili na početku, dan je zbilja bio krasan.

